

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Et Virtutes Venerabilis Patris Lvdovici De Ponte, Societatis Jesu

Lamparter, Heinrich

Jngolstadii, 1662

Cap. XII. Rerum cœlestium infusa contemplatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43978

beatam illam Civitatem contem-
tere; qui, ut respexit illam, resistere,
& latere velle, torvo vultu vitupe-
rata eius ignaviâ, incunctanter &
cupidè sese ad urbis intima secreta
penetraverit. Ex quo ajebat illa,
se intellexisse, quanto ardore Lu-
dovicus ad summam perfectio-
nem perrexerit. Nunc de donis,
quibus extra communem ordi-
nem, ornatus est à DEO, strictim
dicamus.

CAPUT XII.

DE REBUS COELESTIVM IN-
FUSA CONTEMPLATIO.

I.

DIVINA contemplandi duplex *Contem-*
est genus; unum fit humanâ *plationis*
institutione & industriâ, alterum *ordina-*
excedit omne magisterium, & stu- *ria.*
tium hominis, etiam gratiâ divinâ
præditi. In uno agit homo, quod
naturale est; ordinarium, & quasi na-
turale

T 3

turale statui gratiæ: alterum extra ordinem, & supra naturam hominis justis; ad illud expedit omnes eniti, sed istud nemo præsumere debet, nisi speciatim invitatus à DEO. Illud fit, cùm homo, per-

- Modus.* 1. penso aliquo Myſterio, vel 1. liqueſcit ac diffluit in varios, ac ſua-
 2. erga DEVM affectus; vel 2. in uno rei obtutu defixus, altiùs penetra-
 3. re nititur in latentes ſub ea theſau-
 ros: vel 3. mente necdum ſariatà, per teneriores, arctioresque Dei
 complexus, & alacritatem ad eius obſequia, pulſat januam liberalita-
 tis divinæ, ut ſibi pleniùs ſatiſſat, patefacto eo, quod ſuſpicatur la-
 tere, & eminus odorari jam cœpit
 4. vel 4. ſilente intellectu, raptus in admirationē, incipit guſtare, quod ratione non potuit aſſequi, & in-
 ſtar olei ſe profundius inſinuans, rē altiore modo cognoscit, quàm
 5. poſſit eloqui: vel 5. denique jam
 etiam

etiam cessante varietate affectuum, Deo, vel Beato cuiusdam, instruendum & sanandum se prebet, auscultans quid in se DEVS loquatur. Ad hoc genus contemplationis quomodo se per eximias virtutes Ludovicus adornaverit usque à tenebris, vidimus. Nunc etiã ostendamus, quomodo illum ad alterum illud, humano sublimius, DEVS evexerit.

II.

Quæ de ista sublimi contemplatione ab eo tradita sunt in Duce, spirituali, ex proprio ejus usu scripta fuisse censuerunt omnes, qui perspexerant ejus animi penetralia. Nam ut à duodecimo anno ætatis, à Deo ad familiaritatem suam invitatus, ita quotidie magis magisque in ea progressus, ad ultimum summæ contemplationis culmen pervenit. Indè cum prospiceret infinitam DEI potentiam, toto cœ-

Ludovicus infusus contemplatione positus est.

T 4 lo,

lo, terraque diffusam, pectus eius
ripis abundabat, mirabili gaudio,
quòd intra tam potētem virtutem
videret se constitutum, per quam
corroborata sua debilitate, perfe-
ctus evadere posset, illique uniri,
cui, ut sapiens dicit, *facile est subito
honestare pauperem*. Quibus è verbis
magnam concipiebat fiduciam,
DEVM, cui se instar cere, ad omnem
conformationem aptæ, præbebat,
eandem in se potentiam exsertu-
rum, ut ritè præparatum arcè sibi
conjungat. Et verò magnis audi-
bus augebatur id gaudiū, quādo ex-
pertus est in medijs negotijs, mo-
dò mirabilem trāquillitatem, tam
facultatis imaginosæ, quàm ceter-
rarum omnium; modò illustratio-
nem intellectūs, quā discutieban-
tur omnes dubitationes, & nebulæ
detectis fallacijs diaboli: modò
mutationem voluntatis, ut amaret
ea, quæ prius horrerat, ut horre-
ret,

et, quæ adamaverat: modò summam pacem & lætitiã; quando rebellaverat cum sævis tentationum insultibus.

III.

Nonnunquã Omnipotẽtiam DEI non solùm experiebatur in multis ejus apud animum suum efficacia, sed etiam in unione quadam scẽu, quam vocat inenarrabilem, & in Commentario suo sic ipse describit, ut cùm homo sentit se unitum cum illa, experiatur ingentem spiritum, & magnitudinem, in animo suo, ad opera heroica, & labores durissimos: sicut ille, qui dixit: *Pone me juxta te, & cujusvis manus pugnet contra me: & alius; In DEO meo transgrediar murum: quia videt se DEO itã conjunctum, ut verè dicat, DEVS fortitudo mea: & nihil cogitet, nihil desideret aliud, quàm voluntatem DEI; Memora- tur justitia tua solius, cuius imple-*

Vnio Ludovici cum Omnipotentia DEI.

dæ causâ tam fortis & animosus est.
Atque hos tales ait esse omnipotentes in omni virtute; in oratione, ut impetrent, quæcunque petunt, à DEO; in obedientia, ut exequantur omnia, quæ præcipiuntur; in patientia, ut omnia perfectant: & sic in alijs omnibus. *O si divina Omnipotentia placeat, inquit, multos ita omnipotentes dare Ecclesie!* Et profectò talis ipsemet fuit, quia propter sublimem intelligentiam, & flagrantem amorem, divinæ omnipotentia proprietates assumserat, ut homo divinus, ac DEVM induisse videretur, tanquam si ferrum igne perceptum ignescat. Hoc arguebant viva illa, ac fervida desideria patiendi pro DEO diræ, quæcunque; hoc illa præparatio animi ad omnem DEI nutum: hoc illa alacritas ad ardua tentanda pro DEO, in cuius voluntate uniret summam felicitatem suam confluxit.

IV.

De eadem unione cum DEO *Varia*
 loquitur: Videbatur mihi DEUS *Dei cum*
 intra me, ita conjunctus ad operan- *suis fa-*
 dam, ut cum duo simus, videremur *mulis*
 tantum unus, ferè ut est anima cum *conjun-*
 corpore. Nam ita unum sumus, ut ni- *ctio.*
 hil aggrediar facere, quod DEUS non
 faciat mecum: & licet peccare velim,
 esse tamen suum ad operationis na-
 turam concursum non denegat. Quo
 nomine etiam detestandum esse
 peccatum, ait; quòd indignum
 sit, ista DEI conjunctione, & con-
 cursu ad rem foedam abuti. Alio
 loco triplicem DEI cum suis ami-
 cis conjunctionem facit; Natura-
 lem, quâ omnibus intimè adest,
 per essentiam, præsentiam, poten-
 tiam: Supernaturalè, quâ per gra-
 tiam & charitatem est in illis, unde
 promanant ea bona, quæ supra vi-
 res naturæ, sed ordinaria sunt: ter-
 tiam supra supernaturalem con-
 stituit,

stituit, ac fieri docet per specialem
 amorem, & familiaritatem, è qua
 profluunt bona & favores extraor-
 dinarij, qui exhibentur solis ami-
 cis. *Sensu quondam*, scribit de seipso,
multas interiores latitias, è sola spe
pervenienti ad hanc unionem. ima-
ginabar mihi animam, quæ efferebatur
supra totam terram, & super omne,
quod creatum est, usque dum unire-
tur cum DEO in sublimitate superna-
turali, in qua despiciebat omnia bona
terre, fortunas, honores, dignitates,
nobilitates, & quidquid in mundo pre-
ciosum est: & in hoc satiabatur. Quia
DEI dona per se non satiant, donec
cum illis obtineatur unio cum DEO,
quæ possidetur ipse DEVS largitor o-
mnium bonorum. Hactenus ipse: qui
sic afficiebatur felicitate conjun-
ctionis illius, crescentis in dies, ut
sæpe incederet, quasi extra se posi-
tus, & cum admiratione exclama-
ret; Res tremenda, DEVM esse ple-
num

bonis, & cum ista plenitudine
intra omnes, & tamen non omnes
pleri, sed multos manere inanes!
Maximè autem admirabatur am-
titudinem bonorum, quorum
Deo copia infinita est, ut aliquot
abus admirandus clamaret, s
copia, copia bonorum, & redundantia
DEI!

V.

Fuit autem iste complexus DEI
animè mutus, cùm contempla-
tio non mera cessatio sit, & suspen-
sio operationum anime, sed jucun-
dissima consuetudo, mixta collo-
quijs & affectibus, oriundis ex con-
sideratione divinæ magnitudinis,
& suæ vilitatis. Ibi, (ut scribit ipse)
anima rogat, amat, gaudet, mœret,
torret, animatur, excitatur ad obe-
diendum, & satis DEO faciendum
et omnia. Et sic intelligebat,
quod Sancti quidam dixerunt,
contemplationem esse tumultum
animæ;

*Vnio est
Deo non
est iners
& otiosa.*

animæ: quem ingressa moritur
 & rebus creatis omnibus, ac veluti
 sepulchro inclusa inhabitat. Est
 etiam pro domo refugij; nam ibi
 à cōturbatione hominum abscon-
 ditur, in abscondito faciei divinæ,
 & quod Sponsa canit, introducitur
 in cellam vinariam. In quam Lu-
 dovico fuit ingressus facillimus, &
 semper apertus. Nam sine longo
 multæ considerationis negotio,
 per simplicem divinorum intelli-
 gentiam, subito liquecebat volu-
 ptate cœlesti. Vidit hoc Joannes
 Hurtadus de Mendoza, Archidia-
 conus Medinæ Campi; is, ut erat
 percupidus sui profectûs, cum in-
 terrogâisset eum, quomodo essent
 in oratione colloquia serenda cum
 DEO; ille studio juvandi discipu-
 lum rerum harum capacem, operâ
 ipso ostendit ei, quod petijt. Nam
 oculis in cœlum elevatis, excepit
 cum DEO colloqui magnâ cum
 animi

...turi tenentur; ac non post
...ulta, cum pallidus esset ac ma-
...at, totus inflammatus ac venu-
...as, manare coepit lachrymis, &
...ventissimis verbis, cum signifi-
...atione profundæ hemilitatis, ri-
...oris DEI, diffidentiae sui, confi-
...entiae in DEO (affectibus con-
...uis rei, quâ de egerant) summi
...i in DEVM amoris contestatio-
...m facere. Ex quo erat intelli-
...re, quàm facilè totus liqueretur
...DEVM.

VI.

Efficiebat hoc lux divinitus et-
...gens in mente ipsius, quæ modò
...m instar fulguris, irradiavit, mo-
...diutius remanens, quasi flamma
...travit omnes facultates animi
...validè, ut ei clamorem expri-
...eret, roganti, ut eam DEVS mo-
...rari veller, quòd aliàs morien-
...m sibi putaret. Imprimebat au-
...m ei, quas volebat intelligentias
...terum

*Luce exo-
traordin-
naria ju-
vatur.*

*Varij lu-
cis ejus
effectus.*

rerum subitò, non paulatim, ut
 qui ex obscuro veniens in solem,
 oculis apertis simul mox omnia
 circumjecta conspicit: & ut qui
 non calamo literas, penicillo ima-
 ginem particulatim effingit; sed ut
 ille, qui prælo scripturam, aut ima-
 ginem totam simul expressam dat.
 Aliquando autem magis volunta-
 tem affecit amore, transitque ce-
 leriter, ut qui cum face ardente
 transit per cubiculum, relictis in-
 terim in intellectu seminibus vivi-
 darum considerationum, quas tot-
 tis diebus versabat in animo, quò
 retulit illa verba divini Cantici:
*Muranulas aureas faciemus tibi,
 vermiculatas argento.* Nam aurum,
 ut S. Bernardus notavit, Divinita-
 tis est fulgor, argentum sapientia,
 quæ de sursum est, & animo con-
 templantis imponit quædam signi-
 la & simulamina DEI, cuius amore
 tactus est: ut exhilaretur eorum
 aspectu,

pectu, variaque specie similitu-
inum gratiæ divinæ pulchritudi-
is amabilior fiat; ut aurum ex ar-
gato venustius emicat.

VII.

Hanc lucem petebat sæpe Lu-
dovicus à DEO, 1. ad cognoscen-
tam DEVM, & excellentiam ejus,
immensitatem præcipuè præsentia
2. Christum, ejusque divitias,
præsentiam in divino Sacramen-
3. Seipsum, & miseras suas.
Mundum & vanitatem rerum
4. Animas, & earum præstan-
5. Bona, quæ accepimus à
Deo, & adhuc speramus. 7. Mala
& supplicia, quæ possumus timere.
Super omnia sanctissimam DEI
voluntatem, in omnibus suis actio-
nibus; quibus rebus continetur.
omne argumentum meditationis
& affectuum. Et earum nunc has
pertus est illustrari, ut DEI po-
tentiam, bonitatem, liberalitatem;

V modò

*In quos
usus oñ
lucem
petierit.*

modò alias; nunc sensim & pedetentim per partes: uti Sol oriens non omnē toto simul cœlo splendorem diffundit. Ità quondam de morte illustratus, magno cum sensa sæpius repetivit hæc verba; *Hermuncio, dispone domi tua; cras forte morieris.* Ità de iudicio DEI: *Villicus iniquitatis, vide quid agas; cras forte reddes rationem villicationis tue.* Nā ut villicus traduntur agri, ut eos exereendo & colendo faciat fertiliores, ac domino reddat partem fructuum; ità nobis à DEO datas esse cum gratia sua virtutes, ut augeantur exercitio, & ipsi gloriæ fructus reddatur integer, & illibatus; atque de utroque horum rationem perscendam. Ergo vide, quid agas.

VIII.

Gradus, quibus Ludovicus ad Non omittam summatim referre gradus, quibus ad hanc amicitiam & extraordinariam conjunctionem DEI ascendit, quos ipse
 me

& pede
 ol oriens
 lo splen
 adam de
 cum sem
 rba; Ho
 cras forte
 i: Villu
 cras forte
 s tua. Na
 ut eos
 ciat fer
 t partem
 atas esse
 augeant
 fructus
 s; atque
 em po
 gas.
 n refer
 e amici
 onjun
 os ipse
 me
 et sibi præscripsit. *Primus fuit* ^{unionem}
fundissima demissio, quâ coram ^{cum Deo}
 o positus, agnitâ suâ vilitate, ^{pervenit}
 sic abiecit infra omnia, usque ad
 sedes Luciferi, tanquam indignum
 omni favore DEI & solatio. *Secun-*
das generosum animi resoluti propo-
nam, & traditio perfecta suæ liber-
atis in manus DEI, renunciando
omnem oblectationem sensuum,
quæ cum animæ labe hauriri que-
retiam verbo inutili, vel curioso:
illas adeo spirituales dulcedines
et dona, quæ ad salutem æternam
non sint necessaria; & suppressis
naturæ affectionibus, offerendo se
perpetienda quæcunque DEVS
voluerit, in tempore & æternitate,
ulla temporum circumscriptione
mensa. Neque otiosa hæc obla-
tio fuit, sed eum se reipsa præstitit,
quem promiserat, ut in suprâ nar-
ratu apparuit. Tertio gradu magna
fiducia & æquilibrata animi
 V 2 petivit

petivit lucem, perfectè, & absque
deceptione cognoscendi, quidam
DEO maximè volupe sit, in quo-
cunque negotio, & perficiendi
solidas quoque virtutes, & alia ne-
cessaria salutis. Præcipuè verò pu-
rum ab omni quæstu, & commodo
suo amorem DEI, quali solet im-
pertire singulares suos amicos.

Quartus fuit desiderium ardens con-
formandi se DEO, quantum homini
licet, quo stimulante conatus est à
se remove omnem discrepantiam
ac differentiam, & imitari virtutes
Christi, maximè illas, quæ in eius
morte magis elucent. *Quinto per-*
crebros & penetrabiles amoris jactus,
quasi per malleolos ad mentis in-
cendia comparatos, ad amplexum
DEI contendens, ita illi adhæresce-
bat & acquiescebat, ut veluti sum-
ma votorum suorum pōitus, nihil
jam gratum haberet, nisi DEVM, &
quod DEO placitum nôrat, *Sic uni-*

absque, inquit, cum DEO, perseveranter
oportuna quadam pulsatione deside-
rum, velut ad amici januam confi-
ter excubabit, donec introducatur,
seipso deficiens, à Spiritu divino
agatur. Sextus denique
gradus grati animi fuit, cum agno-
ens in quãtam DEI dignationem
merit, nullo suo merito in ejus
familiaritatem admissus, totus ef-
undebatur in laudes & gratulatio-
nem. Atque hi gradus omnes sunt
modi, ut etiam singuli per se
hominem DEO conjungant, & qui
omnes evaserit, in arctissimam
eo necessitatem inducant.

IX.

Tametsi totã fere vitã Ludovici,
quãdam vel ordinaria, vel divini-
contemplatio fuerit, DEO mo-
supernaturale lumẽ coruscum,
breve; modò diuturnum medi-
ationibus ejus interfundente: ma-
imè tamen horis nocturnis in il-

*Quando
vacave-
rit huic
visioni
cũ Deo.*

iam incubuit, non raro totas in ea
 consumens. Certè Franciscus de
 Salsedo, non tātū summo mane
 reperit eum sapissimè coram Ve-
 nerabili Sacramento nixum geni-
 bus, sed etiam noctu; cū diversis
 horis eōdem se contulisset. Mane-
 bat autem immotus ad instar sta-
 tuæ, comprimendo suos affectus,
 suspiria & singultus in pectore;
 cū autem alijs dormientibus sine
 arbitris putaret se esse, admissis ha-
 benis sinebat eos prorumpere, ma-
 xima cum animi dulcedine. Postre-
 mis annis, cū se divino instinctu
 addixisset scriptioni librorū, tem-
 pus contēplationis nocturnæ non
 nihil contraxit. Nam hora decima
 decumbens, quievit fere usque ad
 duodecimam. Postea tribus horis
 operi suo datis, reliquas tres qua-
 tuorve orando ante Sacrum con-
 sumpsit; nisi charitas cogeret eum
 alicuius necessitudini succurrere

...tas in ea
 ...ciscus de
 ...no mane
 ...oram Ve
 ...um geni
 ...n diversis
 ...t. Mane
 ...ntar sta
 ...affectus
 ...eatore
 ...ibus sine
 ...missis ha
 ...pere, ma
 ...e. Postre
 ...infectu
 ...rū, tem
 ...ra non
 ...adecima
 ...usque ad
 ...us horis
 ...res qua
 ...um con
 ...eret eum
 ...currere
 ...un

...nc enim DEVM, DEI causā, relin-
 ...quendum censebat; memor ejus,
 ...quod dictū est, *quamdiu fecistis uni
 ...his fratribus meis minimis, mihi fe-
 ...cistis.* Vnde licet grave illi esset
 ...velli à sua dulcedine, prævalebat
 ...tamen studium alios juvandi. Cūm
 ...ntem, ut sæpe contingit, vim in-
 ...terni ardoris non amplius ferret
 ...ine periculo vitæ, conferebat se
 ...in secretiorem partem horti; ibi
 ...oculis, ac manibus elevatis in cœ-
 ...lum, velut emicante illuc animo,
 ...cum altis vocibus, quasi dimotus
 ...staru mentis, faciebat incitata,
 ...patia, & sicuti pisces in aqua ludi-
 ...undi solent, interdum saltus ede-
 ...bat, absorptus in Oceano Bonita-
 ...tis Divinæ. Sepe quidē sic abripie-
 ...batur, ut quæ circa se fiebant, aut
 ...cum quis ad eum ingrediebatur,
 ...non animadverteret. Ità cūm fu-
 ...rens taurus irruisset in eum, & so-
 ...cum, Christophorum Diaz, per

V 4 plateas
 Ubique
 fere &
 semper

UNIVERSITÄTS-
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN

*Deo con-
iunctus
fuit.*

plateas incedentem Vallisoleti, & agrè evasissent in officinam cuiusdam, proruentes supra se murò, diùque jacuissent, impetente adhuc illos bestiâ, donec eâ submotâ erectus in pedes, perrexit, ac si nihil accidisset; & postridie, factâ à diversis mentione periculi, miratus, quod dicebatur, negavit se quidquam horum novisse. Conspectus est etiam inter orandum globo lucis circumdatus, & cubiculum plenum lucidâ flammâ; quâ cum se penetratum sentiret, consurgens clamavit: *Non amplius, Domine, non amplius, satis est lucis.* De quo jam suprâ meminimus.

C A P U T XIII.
VISA LUDOVICI, ET REVELATA DIVINITVS.

I.

CV M dono contemplationis, quæ supra gratiam cõmunem